

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 238. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm12707/facsimile.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

de andre Folk et godt Exempel, der ei heller var forgæves; man Friheden erholdt Mederne dog ikke ret længe, thi der var en vis Mand iblandt dem, ved Navn Dijkis, Pharaos Son, som stræbte efter Ensoeds-Magten og fik den. Hvad han nemlig ikke saa havde drevet stærkt paa Retfærdighed, det gjorde han nu, da Toiletsløsheden tog Overhaand i Medien, og han lod til ret at blive ivrig, vel vidende at Ret og Uret kan aldrig forliges. Da hans Hømsind det saa, valgte de ham til deres Demmer, hvorpaa der gik saadant et Ry af hans Retfærdighed, at Man ogsaa fra andre Bøer fremmøde til ham, som den Erste, der lod Retten have sin Gjænge; men da Tillobet blev saa kort, at Dijkis meende at have Spillet vundet, brød han af med Et og sad sit ikke mere i Rette, under det Paaskud, at, ved saaledes ueghorslig at trælle for Anden, forsaende han reent sine egne Ting. Nu blev det da værre i Landet med Hov og Man end nogensinde før, saa Mederne fandt det nødvendigt at holde en Folke-Forsamling og raadslaa om Midler derimod, og strax var der dem (uden at Tvivl, hvar Grækeren, Dijkis gode Venner) der meget fladstilt tog Ordet og sagde: Skal det længe gaae saaledes til som nu, kan vi umulig bjerge os i Landet, derfor lad os vælge en Konge, der vil holde over Lov og Ret, saa vi kan ende Lande Fred og hver paa sit Sit! Det Forslag fandt Bisid og da Man nu saa sig om efter en Konge, faldt alles Bine paa den store Dijkis, saa han blev eenstemmig valgt, men det Forske han nu forlangte, var en fast Berg og en Liv-Wagt, og da Mederne havde kastet ham det, nedte han dem til at bygge Hoved-Statens Wgdata, som forvirkede alle de andre Bøer. Det handbøvede han fremdeles Retfærdigheden, og det meget stærkt, men han behandlede nu Alting skriftlig og lod sig aldrig see, for ikke at tage sin Ansæelse mellem dem der saa havde været hans Fædninge, hvorimod han havde sine Spidere og

Kurene allevegne, som melde, hvem der forsaar sig, at de kunde blive indfaldt og saar deres Straf. Saaledes opsvang da Dijokis sig til Enevolds-Herre over Mederne og skabte et Folk af dem, isærlig for at de havde været best i sex Stammer, nemlig Euser, Partakiner, Stuchater, Arijanter, Budier og Magier*).

En Søn af denne Dijokis var Phraotus, som ubertoang Perserne og blev meget magtig i Asien, men faldt i et uheldigt Slag med Kongen i Ninive, og Phraotus' Søn var Kyaxares, som vel af Skyterne blev nødt til i 28 Aar at afbrøde Ninives Beleiring, men indtog og odelagde den dog omsider og efterlod Riget i god Stand til sin Søn Astyages**).

Her har vi da aabenbar den historiske Berduscht eller Beroaster, som i Ugybatana, med de syv Mure, der havde hver sin Farve, bygde et haanbrædt magist System; thi den Beroaster, der maa tænkes meget ældre end den Trojanske Krig, er aabenbar den Mythiske eller Poetiske, hvem vi ingenlunde vil afkrætte hans virkelige Tilværelse i sin Tid, men hvis Virksomhed først gennem Reformatoren, eller den Mediske Lykurg, har avlet Kiends-Gienninger, som Universal-Historien kan ønske. Det har nu Herodot aabenbar et Horn i Siden paa Dijokis, som en istig Tyrann, der egentlig kun brugte Retsædigheden som en Trappe til Hei-Sædet, og vi kan ikke forstaae den fribaars Græker i, at han mistroer Dyden paa den Throne, hvis Despot ogsaa havde budt Grækerne Tanker; men vi maae ikke lade os mislede af hans Fordomme, da det er klart, at hverken kan No-gen bestige en Throne ved et friere Valg, end Mederens, efter Herodot, har været, ei heller kan Man paa en uslydigere Maade samle Stemmer, end ved at indkærpe og udøve.

*) Herod. I. 95—101.

***) Herod. I. 102—6.

